

Pelgrim, ga verder, want sinds je geboorte ben je op weg: ga verder, er wacht jou een ontmoeting: waar en met wie? Zelf weet je het nog niet: misschien wel met jezelf. Ga verder, stappen zullen jouw woorden worden: de weg jouw lied, bemoediging jouw gebed, de stilte zal tot jou gaan spreken. Ga verder, alleen of met anderen; kom uit jezelf, wie eerst tegenstander was wordt nu je reisgenoot. Ga verder, want je bent geboren om de weg van een pelgrim te gaan. Een Ander komt jou tegemoet en zoekt jou zodat je Hem kunt ontmoeten. Aan het eind van de weg, in het binnenste van je hart, wordt Hij jouw vrede, jouw vreugde.

Hij houdt zich op

waar mensen verder gaan
dan tot het einde van iedere dag
waar mensen geloven in wat nog niet zichtbaar is
en zich wagen aan wat nog niet geboren is
waar mensen elkaar nabij zijn in het lijden
en blijven geloven
in de verrassende nabijheid van God.

Hij houdt zich op

waar mensen
elkaar het haalbare aan geluk en verbondenheid gunnen
waar mensen voor kinderen een veilige plaats voorzien
en hen een toekomst bieden
waar mensen het wonder van vrede een kans geven
en elkaar telkens opnieuw verrassen
met het beste dat ze als geschenk kunnen inpakken
waar mensen het
met elkaar en met God blijven wagen.

Hij houdt zich op

waar mensen hun hoop en verwachting taal en woorden geven
en durven uitzingen wat ze mooi en waardevol vinden
waar mensen hun kwetsbaarheid niet verzwijgen
en hun behoefte aan God ter sprake brengen
waar mensen Gods aanwezigheid op het spoor komen
en geraakt worden door Zijn verhaal
waar mensen dat verhaal blijven voortvertellen.

Goede God,
in deze herfsttijd
vragen wij om openheid
om het nieuwe in ons
de ruimte te geven,
want voor een ontdekkingsstocht
moet je eerst de sofa uit.

In deze herfsttijd
vragen wij om creativiteit
om buiten gekende kaders te kijken,
want zelfs met een nieuwe bril
moeten ook de ogen nieuw worden.

In deze herfsttijd
vragen wij om reflectie,
op onszelf,
op de dingen rond ons,
om alles anders te zien,
want zelfs met dezelfde ogen
zie je van ver iets anders,
zie je anders.

In deze herfsttijd
vragen wij om durf
om nieuwe paden te bewandelen,
want een gebaand pad
is reeds van iemand anders.

God, stap je met ons mee?
Amen.

Stap je mee de weg naar vorming? Ook onderwijs komt maar echt tot leven in durf, openheid, creativiteit, de bredere blik en zelfreflectie. Onderwijsmensen worden geroepen om op stap te gaan met leerplannen, om ze in te kleuren met het leven, meer nog, met hun leven. Uiteraard is verbeelding daarbij noodzakelijk. Ze is het méér dat je met de bril van de verbeelding ziet – in een leerling, in een leerplandoel, in een ouder van een leerling. Onderwijsmensen zetten op tijd eventjes een stapje achteruit, weg van de leerstof, weg van de leerling, weg van zichzelf – om het overzicht te bewaren en te bewaken, om het ruimere plaatje te bekijken, om in te schatten waartoe en waarheen. Ook is het goed om voldoende tot jezelf te komen als onderwijsmens. Waarmee ben ik bezig? Stilvallen om energie op te doen. Stilvallen om terug te blikken en om te leren van het verleden. De toekomst vraagt niets liever. Telkens wanneer je die bril kan opzetten, wordt leerstof leefstof en kan lesgeven leiden tot vorming. Zo wordt de onderwijsmens een begeleider op het levenspad, die de leerling de vraag stelt: “**stap je mee?**”

Is het waar,
dat we je nooit meer
zullen zien binnenstappen?

Altijd,
met een glimlach
op je lippen.

Is het waar,
dat we voortaan
je stille

aanwezigheid
moeten missen?
Je kwinkslagen

als we
met zijn allen
samenzijn.

Is het waar,
dat we nu
verder moeten leven

met
de leegte
zonder jou.

Kan het waar zijn,
je leven afgebroken,
onvoltooid.

God, Vader en Moeder van het leven.

In dit verstillend moment
herinneren we ons
de namen van zovelen
met wie wij op weg zijn gegaan
én nu nog blijven gaan
in mooie en moeilijke dagen.

Laat niet verloren gaan:
hun glimlach en verhalen,
hun typische gebaren,
hun hartelijkheid,
hun talenten en ideeën,
het werk van hun handen,
de schoonheid van wie ze 'waren'.

Laat niet verloren gaan:
de melodie van hun leven,
de hunker van hun hart,
hun dromen en verlangens,
de dingen waar ze warm voor liepen,
de trouw van hun vriendschap,
het samenzijn van toen,
de droefheid van nu.

God,
laat niet verloren gaan.
Geen naam.
Geen ogenblik.
Amen.